

de internationale

Uitgave van de
NEDERLANDSE SEKTIE VAN DE
VIERDE INTERNATIONALE

proletariërs
aller landen
verenigt u !

DE INTERNATIONALE

Orgaan van de Nederlandse Sectie van de Vierde Internationale

Verschijnt maandelijks Te jaargang November 1963

Administratie : L. Flekker Tolstraat 123^{IV} Amsterdam-Zuid

Gemeente Giro : Amsterdam P-7185 Abonnementsprijs f 4,- per jaar

DEZE MAAND

Voor ons in Nederland is en blijft het belangrijkste feit van de afgelopen weken de voortgaande opleving in de klassestrijd. Het is daarbij van het grootste belang dat de arbeiders zich niet in slaap laten sussen door het accord in de Stichting van de Arbeid, en zich niet laten afhouden van verdere acties op basis van de oorspronkelijke eisen. De klassekracht dient permanent te worden gekanaliseerd in blijvende comités, ook buiten de typogravenwereld.

Opwekkend is de eis van de ambtenarenbond der KAB om het stakingsrecht voor ambtenaren te herstellen, waardoor de grote ontevredenheid der lagere ambtenaren--die in de 25 % salarisverhogingseis op een ABVA-vergadering tot uiting kwam--zich een normale weg zou kunnen banen, zoals in Frankrijk en andere landen.

De staking van de provinciale buschauffeurs geeft een belangrijke nieuwe stimulans. In tegenstelling tot de typografen echter bestaat hier een neiging tot de vorming van een nieuwe vakbond waarmee men zich buiten de massabeweging zou plaatsen. Hopelijk komt het niet zo ver.

Eenheid van organisatie en actie is nu meer dan ooit nodig, in het aangezicht van de grote en kleine aanvallen van de Nederlandse bourgeoisie: bestedingsbeperking, prijs-, huur- en indirecte belastingverhoging enz. enz. En ook eenheid tegenover de EEG-bourgeoisie, waar het kapitalisme al voor een niet onaanzienlijk deel geinternationaliseerd en zo ongrijpbaar geworden is. Het is de moeite waard in dit verband te luisteren naar de kritische geluiden van bepaalde burgerlijke zijde (NRC, Econ.-Statist. Berichten o.a.) tegen de EEG die de Nederlandse belangen in de landbouw, het transport en de handel met en export naar de buitenwereld enz. opoffert aan zekere Frans-Duitse economisch-politieke machtsconcentraties. En het gaat hier beslist niet alleen om de belangen van de Nederlandse bourgeoisie en boeren. Al een hele tijd ondergaan de Europese arbeiders de nadelige gevolgen van het complex EEG-NATO die nog erger zullen worden als er een hoge tariefmuur rond Europa zal zijn getrokken.

De macht van deze Europese concentratie kan men mede afmeten aan de bezorgde geluiden in de "Derde Wereld", en de economische stagnatie van de Verenigde Staten. Kennedy sprak onlangs treffend uit dat de werkeloosheid vijand nummer één is. Misschien is hij zich er van bewust dat de radicaliserende massa-beweging der negers de massale werkeloosheid--allereerst onder de negers--niet in de laatste plaats tot achtergrond heeft. Een andere factor is natuurlijk het veelzeggende trage tempo van de z.g. rassenintegratie, waarvan een interessant symptoom is dat het nieuwe zeer bescheiden wetsontwerp voor de herziening der burgerlijke rechten minder kans dan ooit heeft het Congres te passeren. En met de komende verkiezingscampagne voor het presidentschap zal men zich minder dan ooit een te veel aan "liberale" pogingen of liever liberale schijn kunnen permitteren; zowel in binnen - als buitenland.

De negerbeweging is nog maar een voorproefje van wat een verdere neergang van de Amerikaanse economie nog aan explosievs in zich bergt. Zo is de Cubaanse revolutie--die stand houdt onder de meest verschrikkelijke permanente economische en politieke druk en feitelijke agressie--nog maar een voorproef is van wat de koloniale revolutie nog te zien zal geven .

DE NEDERLANDSE ARBEIDERS KIEZEN

DE STRIJD

Het is nog vrij kort geleden, dat de theoretici van de Partij van de Arbeid met Prof. Banning aan het hoofd, die partij een program aankletsten waaruit de "compromiterende klassestrijd" was geschrapt. Volgens de geleerde koppen van de P.v.d.A. leven wij in een overgangsfase tussen kapitalisme en socialisme, waarin geen kapitalisten meer bestaan en waar men alleen nog maar behoeft op te komen voor wat meer gelijkheid bij de inkomstenverdeling.

De onhoudbaarheid van deze onzinnige stellingen is door de gebeurtenissen van de laatste weken wel afdoende bewezen.

De klassestrijd is in Nederland anno October 1963 een levende realiteit. Niemand is aan zijn greep ontsnapt. De regering, de werkgevers maar vooral de vakbondsbestuurders zijn door dat kleine golfje arbeiders verzet geheel uit hun doen.

Wil de P.v.d.A. zich niet verder onsterfelijk belachelijk maken door de werkelijkheid van de klassestrijd te ontkennen, die zich zo duidelijk voor onze ogen voltrekt, dan zal op korte termijn een partij-congres moeten worden gehouden voor de opstelling van een geheel nieuw program. De P.v.d.A. staat thans voor de keus: buiten de politieke ontwikkeling geplaatst te worden als massa-partij door zijn "doorbraak" karakter of zich ondubbelzinnig als socialistische partij uit te spreken voor de klasse die hem ter wereld heeft gebracht. De laatste verkiezings-uitslagen kan men zekef als schaduwen beschouwen, die de huidige gebeurtenissen vooruit hebben geworpen. Weet de P.v.d.A. zich niet van de groot-en kleinburgerlijke tendenzen te ontdoen waarmee hij als erfgenaam van de S.D.A.P. zich na de oorlog tegen de arbeiders heeft verbonden, dan zullen in het bijzonder de vakbondsarbeiders, die de basis vormen van de kiezers van de P.v.d.A., andere politieke wegen gaan zoeken.

Wij zijn geen koffie-dik-kijkers en kunnen de ontwikkeling in details niet voorspellen, doch de vele discussies, die wij in de afgelopen weken met arbeiders in bedrij-

ven en op vergaderingen voerden hebben onstot bovenstaande conclusies gebracht.

Er is een zeer ernstige vertrouwens-crisis in de arbeidersbeweging tussen de leiding en de leden. In de vakbeweging zien wij de crisis zeer duidelijk. De vorming van de bedrijfscomité's in de grafische industrie, die toezien dat de vakbondsleiding wel hetgene doen wat de leden willen, stellen de vervanging van de huidige leiding van de A.N.G.B. in wezen aan de orde.

Van der Boogaart en zijn vrienden worden niet meer vertrouwd. De grafische arbeiders hebben hun wantrouwen een organisatorische vorm gegeven. Zij waren daar eveneens toe verplicht omdat de bondsleiding weigert de stakingskassen te openen voor de stakers bij de dagbladen en bij Tetterode in Amsterdam. De grafische arbeiders hebben gelijk. Honderdmaal hebben zij gelijk. Zij geven de gehele Nederlandse arbeidersklasse een les: Verlaat Uw vakbonden niet! Bind de strijd aan met de bureaucraten! Vormt strijdkassen en bundel het verzet in het gehele land! Elf honderd drukkers hebben in Amsterdam hun bondsbestuur een NEEN toegeroepen. Honderden drukkers in den Haag, Leiden, en Rotterdam hebben zich bij de Amsterdammers gevoegd en hun comité's gekozen. Het gaat er thans om, de BONDSBESTUREN TE VERVANGEN. - Te loonroof die vele jaren gepleegd is, kon slechts slagen door de medewerking van de vakbondsbestuurders. OOK VOLGENS HEN WAS ER GEEN RUIMTE VOOR LOONSVERHOOGING VAN ENIGE BETEKENIS. TOCH KWAMEN ER HONDERDEN MILLIONAIRS BIJ . NOG WEIGEREN ZIJ LEIDING TE GEVEN AAN DE STRIJD. Nog staan zij aan de kant van de werkgevers, door de stakingskassen dicht te houden. Nog weigeren zij de eisen te stellen, die de leden wensen.

WEG MET DE BONDSBESTUREN DIE DE EISEN VAN HUN LEDEN NIET WILLEN VERDEDIGEN. Het is thans zaak, dat het voorbeeld van de drukkers door andere bedrijven en beroepen gevolgd wordt. HET IS NOODZAKELIJK DAT DE ACTIES IN ALLE BEROEPEN GECOORDINEERD WORDEN. De bestaande actie-comité's, dienen een landelijk orgaan te scheppen, dat de actie's coördineert. De solidariteit moet landelijk georganiseerd worden. De

voorlichting, die noch de vakbonden, noch de kapitalistische pers geven, moet worden verzekerd, VOOR ALLES MOETEN DE ACTIES BINNEN DE VAKBONDEN WORDEN GECOORDINEERD. HET MOET AFGELOPEN ZIJN MET DE BUREAUCRATEN. DE VAKBONDEN ZIJN VAN EN VOOR DE ARBEIDERS. VOOR BUREAUCRATEN IS GEEN PLAATS MEER. DE LOONSTRIJD KAN PAS WERKELIJK SLAGEN ALS DE DEMOCRATIE IN DE BONDEN IS HERSTELD EN DE BUREAUCRATEN ZIJN VERVANGEN DOOR STRIJD-BARE ARBEIDERS.

Roemers de voorzitter van het N.V.V. heeft na de eerste besprekingen met de werkgevers in de Stichting van de Arbeid op Zaterdag 12 October j.l. de voorstellen van de werkgevers "serieus" genoemd.

Wat waren die voorstellen van de werkgevers, die de voorzitter van het N.V.V. serieus noemde? HET WAS EEN HUURVERHOOGING VAN 15%; HET WAS EEN AFWIJZING VAN DE VACANTIE-UITBREIDING; HET WAS EEN LOONSVERHOOGING VAN 4% EN EEN TWEDE 4% BIJ HET AFGELOPEN VAN DE C.A.O. HET WAS GEEN MINIMUM-LOON; DE UITKERING INEENS WERD AFGEWEZEN!!! Dat noemde Roemers serieuze voorstellen. ROEMERS, KLOOS, van WINGERDEN C.S. ZIJN NIET TE VERTROUWEN. Bij de eerste de beste gelegenheid zullen zij de arbeiders weer nagelen aan de cijfers van de klasse-vijand n.l. die van het Centraal Plan Bureau. Thans zijn zij beangst en geven zij cynisch toe dat de acties hen verrast hebben (Kloos op het Looncongres van het N.V.V. op 19 October j.l.). Zo goed zijn deze arbeiders-leiders op de hoogte van de moeilijkheden en de wensen die onder de arbeiders leven. De heren zijn verrast!

In de vakbondsbladen van verschillende N.V.V. bonden lazen wij op 7 October j.l.:

"De vakbeweging is het beu, dat op centraal niveau een papieren loonbeleid wordt gevoerd, terwijl in de praktijk blijkt dat de werkgevers links en rechts, meer, soms véél meer loon betalen". WIE HEEFT DAT ZOGENAAMDE PAPIEREN LOONBELEID OPGESTELD?

Hebben de vakcentralen zich niet jaar op jaar verbonden aan de loonpolitiek van de werkgevers-regering? Waarom gold drie maanden geleden nog, "dat de werkgelegenheid in gevaar wordt gebracht als de lonen worden verhoogd" en zegt men nu, dat er 60.000 Nederlanders via hogere lonen uit Duitsland moeten worden gelokt?

De arbeiders in vele bedrijven hebben loonsverhogingen weten te bewerkstelligen,

TEGEN DE ZIN VAN HUN VAKBONDEN IN. De regering, de kamerleden en de vakbonden weten reeds heel lang nauwkeurig waar en hoeveel "zwarte lonen" er worden betaald.

De A.D.M. en de N.D.S.M. directies werden veroordeeld. Eind vorig jaar heeft de regering aan de commissie Sociale Zaken uit de Tweede Kamer een geheim rapport gezonden over de zwarte lonen. In dit rapport wordt een overzicht gegeven van de "zwarte lonen" in een 22 tal bedrijfstakken. Wij laten hier een lijst volgen van de loonafwijkingen in deze bedrijfstakken uit dit rapport:

Agrarische bedrijven	14,9%
Baksteenindustrie	16,2%
Bankbedrijf	5,5%
Bouwbedrijf	12,0%
Brouwerijbedrijf	4,5%
Confectieindustrie	7,8%
Grafisch bedrijf	4,9%
Groente en fruit verw. ind.	19,9%
Havenbedrijf	5,5%
Kalkzandsteenind.	10,8%
Lederindustrie	9,3%
Lederwarenindustrie	11,5%
Levensverzekering	1,8%
Metaalindustrie(groot)	10,0%
Metaalindustrie(klein)	11,6%
Meubelindustrie	8,5%
Papierindustrie	25,1%
Rubberindustrie	16,1%
Schoenindustrie	11,1%
Textielindustrie	8,7%
Vervoersbedrijf	13,2%
Wasserijbedrijf	13,3%

Deze "zwarte lonen" waren nauwkeurig PER BEDRIJF AAN DE REGERING, DE KAMER EN DUS OOK AAN DE VAKBONDSBESTUURDERS ZOALS ROEMERS BEKEND. Er was nog meer bekend. In het betreffende rapport staat o.m. ook: "Opgemerkt kan nog worden, dat IN VELE BEDRIJFSTAKKEN, zij het in geringe mate, ook AFWIJKINGEN NAAR BENEDEN VAN DE VASTGESTELDE NORMEN VOORKOMEN". Met andere woorden er zijn vele bedrijfstakken waar de arbeiders minder dan het C.A.O. loon ontvangen.

DAT WISTEN DE VAKBONDSBESTUURDERS!!! Heeft dat ook iets te maken met DE RUIMTE IN DE ECONOMIE?

Deze cijfers tonen wat een schandelijke comedie ieder jaar de onderhandelingen tussen de werkgevers en de bonden zijn geweest. Het openbreken van een c.a.o. voor

een verhoging van twee of drie procent was niet mogelijk. Een extra-vacantiedag waarom vorig jaar was gevraagd, werd afgewezen. De bondsbestuurders kenden de bovenstaande lijst van "zwarte" lonen.

Zij zwoegen! Boven citeerden wij Kloos die zei, dat de vakbeweging het beu is, dat de werkgevers bereid zijn aan de arbeiders meer te betalen. Kloos vergeet te zeggen, dat de werkgevers niet bereid zijn alle arbeiders meer te betalen. Het N.V.V. heeft het spel van de werkgevers gedekt. Het spel, de arbeiders te verdelven. De verhogingen te onthouden aan de zieken, de ouden van dagen, de weduwen en de wezen. Het is juist omgekeerd als altijd door de heren is beweerd. Enige stakings-acties en wat gebeurd er met de A.O.W.? Veldkamp, de minister van Sociale Zaken stelt een verhoging van 30% voor. Tegelijkertijd probeert hij de ellende van de arme lieden weer te verlengen door deze verhoging pas op 1 Jan. 1965 toe te staan. **MAAR HET IS EEN ZAAK VAN DE ARBEIDERSBEWEGING ER VOOR TE ZORGEN, DAT DE VERHOOGING OP 1 JAN. 1964 INGAAT.**

WAT MOET ER NU GEBEUREN?

1. In alle bonden dienen comité's gevormd te worden naar het voorbeeld van de grafische industrie. Deze comité's hebben tot taak de bondsbesturen te controleren en zonodig in hun plaats te treden indien zij de wil van de leden niet uitvoeren.

Op plaatselijk en landelijk niveau moeten deze comité's gevormd worden per beroep.

Op plaatselijk en landelijk niveau moeten de comité's uit verschillende bonden hun optreden te coördineren.

2. de strijd gaat in de eerste plaats tegen de werkgevers voor de inwilliging van de door de bondsleden gestelde eisen

In de tweede plaats gaat het om het herstel van de vakbonds-democratie in de meest uitgebreide zin.

3. De comité's verzorgen hun eigen voorlichting over de gevoerde of te ondernemen acties.

NIEMAND VERLAAT DE VAKBEWEGING!.

GEEN SCHEURINGEN! GEEN ROYEMENTEN!

EEN VOOR ALLEN EN ALLEN VOOR EEN!

MET ALLE STAKERS SOLIDAIR!!!

H. Rubens.

Aan Bella Achmadoelina

Er is iets aan de hand met mij. Mijn oude vriend vermijdt mijn bijzijn en in zijn plaats komt alledag nu ja- een ander mensenslag...

Ook hij heeft met
dit slag

nu omgang
Als ik ziet hij de volle omvang
van deze onzin in en lijdt
onder de onmin die ons scheidt...

Het zit niet goed. Niet die zou moeten
komt alle dagen mij begroeten
en streelt mijn haar en ziet als taak
dat ik die andere verzaak.

Zeg mij in godsnaam onverholven,
wat moet

die
met haar liefde aan?

De vrouw aan wie ik werd ontstolen
zal ook, uit wraak, aan 't stelen slaan
Zij zal niet dadelijk beginnen
eerst vecht zij nog met eer en plicht
maar onbewust staan reeds haar zinnen
op andermans verbond gericht...

Al vrindjes, bindingen, onnodig!
Heel 't zenuwslopend

overbodig
verkeer met mensen maakt mij duivels...
O wie dan ook,

kom
en verrijt
wat wezensvreemde geesten kluistert

en zo verwante zielen scheidt!

Jevgeni Jevtoesjenko.

Uit: En Rusland - dat ben jij...
Uitgeverij "Pegasus" 1957.

C.O.N.C.P. (Conferentië van Nationalistische Organisaties der Portugese Koloniën)

COMMUNIQUE

Na bijna geheel "Portugees" Guinée ten Zuiden van de rivier de Corubal - waar de koloniale strijdkrachten zich nog in enkele belangrijke centra geïsoleerd handhaven - te hebben bevrijd, breiden de strijders van de P.A.I.G.C. dagelijks hun operaties ten Noorden van die rivier uit.

Zo maken onze laatste communiqués gevechten bekend bij Xime, op de rivier de Gêba en ten Zuid-Oosten van het belangrijke bestuurscentrum Bambadinca.

Waar de koloniale strijdkrachten steeds groter moeilijkheden met hun verbindingswegen ondervinden vooral na de vernieling van de brug bij Dandona, proberen zij nu in de bevrijde gebieden te infiltreren en de vernietigde détachementen ten Noorden van de rivier de Corubal te vervangen, waarbij zij van de rivieren gebruik maken.

Die laatste pogingen zijn net als te voren mislukt, dank zij de waakzaamheid en de succesvolle actie van de strijders van de P.A.I.G.C. Aldus vond er het volgende plaats.

Op 31 Juli 1963 probeerden vier Portugese schepen, die uit Bissao kwamen met versterkingen, de rivier de Corubal op te varen, gesteund door twee jachtvliegtuigen.

Vastgelopen in de moerassen op ongeveer honderd meter van de oever af, vlak bij de havens Mangaie en Ponta Ingles, werden de vier schepen plotseling in het begin van de nacht door twee groepen guerilla strijders overvallen onder leiding van onze kameraden Quecuta Sane en Mario Silva. De vijand leed zware verliezen en trok zich terug op de haven van Bissao. Als repressaille maatregel hebben Portugese vliegtuigen de volgende ochtend vroeg en gedurende die hele dag op de rechter-oever van de Corubal gelegen dorp Fifioli en het dorp Gancasso gebombardeerd, waardoor beide in de as werden gelegd. Onder de bevolking, die op tijd door onze strijders werd weggehaald vielen geen slachtoffers.

In de eerste week van Augustus vielen Portugese troepen nog steeds ten Noorden van de Corubal, het dorp Corubal binnen, vlak bij Xitoli, en roofden daar levensmiddelen en dieren van de bevolking. Bij het verlaten van het dorp werd de vijand door een groep strijders van de P.A.I.G.C. onder leiding van onze kameraad Sancunhi, opgevangen zij lieten de levensmiddelen en het vee achter en probeerden hun voertuigen te bereiken.

De guerilla-strijders van de P.A.I.G.C. lokten een gevecht uit dat tot verschillende doden en gewonden leidde aan de kant van de koloniale krachten die werden teruggeslagen.

De strijders van de P.A.I.G.C. herwonnen de levensmiddelen en de dieren die aan de bevolking werden teruggegeven.

Conacry, 20 Augustus 1963

Het Algemeen Secretariaat van de P.A.I.G.C.

Rabat, 23 Augustus 1963

Het Permanent Secretariaat van de C.O.N.C.P.

HET CHINA-SOVJET CONFLICT

HET WORDT TIJD DE ZAKEN DUIDELIJK TE ZIEN

door Michel Pablo

Naar gelang het conflict voortduurt en zich de wederzijdse beschuldigingen en aantijgingen opstapelen, komen de bedoelingen en de motieven van de Chinese en de Sovjet-bureaucratie helderder aan het licht.

Het word nu steeds duidelijker dat het "ideologische" aspect van het conflict slechts de misvormde uitdrukking is van de strijd tussen twee bonapartistische apparaten die zich aan het hoofd van twee ontzaglijk grote landen bevinden en die aan de druk van sociale en van verschillende en uiteenlopende belangen zijn blootgesteld. De Croesjtsjevistische leiding volgt een binnenlandse en buitenlandse politiek die in hoge mate beïnvloed word door de alomvattende dynamiek van de nieuwe Sovjet-maatschappij van de jaren '60 en die zich steeds verder verder verwijderd van de oude Stalinistische politiek.

De Chinese bureaucratie daarentegen gaat nu door zijn Stalinistische groei-crisis heen, waarbij/in meer dan één /zij opzicht de invloed van de economische en culturele achterlijkheid van het land en van het internationale isolement ondergaat. De Croetsjevistische bureaucratie moet in zijn binnenlandse en buitenlandse politiek het ononderdrukbare verlangen van nieuwe Sovjet-generaties naar welvaart en democratie verzoenen met de handhaving van de bevoorrechtte positie van de bureaucratie als brede sociale laag in de S.U., en dat, in een internationaal kader, dat gekenmerkt wordt door constante vooruitgang van de wereld-revolutie in verschillende vormen, en door de gevaren der kernoorlog.

Waar zij in versneld tempo vele binnenlandse hervormingen aanbrengt, combineert de politiek van de Croesjtsjevistische leiding der Sovjet-bureaucratie op het buitenlandse vlak, vastberaden-

heid en soepelheid tegenover het impérialisme, dat bij iedere ernstige internationale crisis (die opgesloten ligt in het fundamentele revolutionaire proces van ons tijdperk) geneigd is om een kernoorlog te doen ontbranden.

Op binnenlands gebied treedt de Sovjet-bureaucratie op vanuit een positie van toenemende zwakheid tegenover de massa's en de opkomende nieuwe revolutionaire krachten van de Sovjet-maatschappij.

Op het buitenlandse terrein daarentegen handelt zij vanuit een positie van kracht n.l. die van de U.S.S.R. die een zeer hoge graad van materiële, militaire en morele kracht heeft bereikt.

Die binnenlandse terugtocht van de bureaucratie, welke zichtbaar wordt in het "destalinisatie-procés" - die in het geheel niet tot stilstand komt, maar gemiddeld gesproken continu is - is een bron van grote morele kracht voor haar buitenlandse politiek, wat de verdediging van de wereldrevolutie en de meer resolute houding ten opzichte van het impérialisme aangaat.

Aldus is de "destalinisatie" - globaal genomen - geen rechtse en revisionistische koers, zoals de Chinese bureaucratie stelt, doch een koers die in wezen links en revolutionair is. Natuurlijk is de Croesjtsjevistische leiding van de sovjet-bureaucratie sterk beperkt in de uitoefening van die koers, door haar eigen bureaucratische aard, en zal zij nooit de "destalinisatie" voltooien. Haar beperkingen verhinderen haar echter niet op misvormde wijze het fundamenteel revolutionaire proces, dat nu in de S.U. plaats vind, en dat juist tot uitdrukking komt in de "stalinisatie", te vertolken.

Het zal niet lang duren voordat het duidelijk wordt voor een groeiend aantal vastberaden revolutionaire elementen - en geen fossiele "ultra-linksen", versteend door reactionair anti-sovjettsme-

dat er sinds de dood van Stalin in werkelijkheid enorme veranderingen hebben plaatsgehad in de houding van de politieke leiding der sovjet-bureaucratie, zowel binnen de S.U., als tegenover de wereldrevolutie en het impérialisme.

Deze veranderingen weerspiegelen de objectieve veranderingen die in de S.U. en in de wereld plaats vonden.

Natuurlijk blijft er nog de kwestie van de constante dialoog tussen de Croesjtsjevistische leiding en het impérialisme het Amerikaanse impérialisme in het bijzonder, over de "vreedzame coexistentie" en de zorg om een kernoorlog te vermijden.

De dialoog is onvermijdelijk en noodzakelijk. En wat de zorg om een atoomoorlog te voorkomen betreft, deze delen wij volledig.

Er heeft in de huidige wereld een kwalitatieve verandering plaats gevonden sinds enige tijd, wat de Chinezen er ook oove mogen zeggen. De vernietigende kracht van de geaccumuleerde atoomwapens aan beide kanten is op het ogenblik zo groot, dat een atoomoorlog neerkomt op een zelfmoord van de mensheid. Het gaat er niet om tot paniek te geraken en hieruit een lijn te ontwikkelen van "constante en continue capitulatie tegenover het impérialisme", het gaat er om, het niveau van de intelligentie en het voorstellingsvermogen van de mens te verhogen, tot werkelijk begrip van de vernietigingsmogelijkheden van onze tijd.

Als de Chinese leiders naar voren brengen dat het altijd de mensen zijn die beslissen en niet de wapens, en dat de kernwapens "papieren tijgers", die geen "kwalitatieve" verandering in de situatie aanbrengen en dat in het ergste geval niet meer dan de helft van de mensheid (sic) het slachtoffer wordt, (zonder rekening te houden met de consequenties voor de overlevenden van die wereldondergang, door de enorme fallout) weet men niet waarover men zich moet verwonderen; de onwetendheid of de monsterachtige redenering.

Een wereld-revolutionaire strategie die de mogelijkheden van een kernoorlog overweegt, welke de helft van de mensheid vernietigt en een zware hypotheek legt op de toekomst van de mens, moet worden verworpen.

De wereldrevolutie en het socialisme zouden immers gecompromiteerd worden door een dergelijk perspectief, waarvan de theoretische mogelijkheid niet uitgesloten is en dat zou neer komen op een historische nederlaag van de mensheid. De enige strategie die moet worden uitgewerkt in de huidige omstandigheden, is er een die de voortgang van de wereldrevolutie combineert met tactische manoeuvres en compromissen die de uitbreking van een kernoorlog moeten voorkomen.

De ononderbroken voortgang van de wereldrevolutie is in het bijzonder het eigene van de arbeidersbeweging in de ontwikkelde kapitalistische landen en van de revolutionaire beweging in de koloniale en half-koloniale landen.

De tactische manoeuvres en compromissen om een kernoorlog te voorkomen, -die bij elke internationale crisis een precieser vorm aannemen - behoren vooral tot het domein van de U.S.S.R. en de overige arbeidersstaten, die in staat waren om vastberadenheid met soepelheid te combineren en, bijvoorbeeld tijdens de Caraïbische crisis in 1962.

Sinds enige jaren is het al niet meer juist te stellen dat de politieke leiding van de S.U. overal de belangen van de wereldrevolutie offert op het altaar van de "vreedzame coexistentie" en van het compromis met het impérialisme. Bij een aantal zeer kwetsbare posities van de wereldrevolutie, zoals Oost-Duitsland, Egypte, Irak, Cuba, Indonesië, heeft deze leiding niet gearzeld om te grijpen naar het dreigement van militaire interventie, kerninterventie inbegrepen, ten einde het directe ingrijpen van het impérialisme te voorkomen.

De meest blootgestelde positie van de wereldrevolutie, de Cubaanse revolutie, heeft zich tot nog toe ontwikkeld dank zij de constante economische en militaire steun van de S.U., een steun die in de tijd van Stalin ondenkbaar was. 1)

Bij monde van Castro, na zijn terugkeer uit de S.U., werd deze steun beloofd aan alle Latijns-Amerikaanse landen, die door Croesjtsjev en Castro te samen werden uitgenodigd om de Cubaanse weg te volgen. 2)

1) Geschat op één millioendollar per dag tegenover de 25000 dollar per dag die de Amerikanen aan het regiem in Zuid-Vietnam geven.

2) Zie daarvoor het gezamenlijke Sovjet Cubaanse communiqué en de vele verklaringen van Castro sinds zijn terugkeer uit de S.U., verklaringen, waarin hij de nadruk legt op de hulp die de U.S.S.R. en de andere arbeidersstaten bereid zijn te geven aan elke Latijns-Amerikaanse revolutie die dezelfde weg als Cuba gaat..

Het compromis met het Amerikaanse en Engelse impérialisme over de kernwapens verhindert de U.S.S.R. niet om economische hulp aan Brits-Guyana te beloven en economische hulp aan Algerije dat zich op de weg van de socialistische revolutie bevindt.

Dat zijn enkele feiten die scherp afsteken bij de verraderlijke capitulatie-houding van de U.S.S.R. uit de Stalinistische periode, een periode waaover de Chinese leiders met geen woord reppen, en die zij, integendeel, fraai trachten voor te stellen als een voorbeeld voor een "revolutionaire" houding.

Als wij zeggen dat de Chinese politieke leiding nu haar Stalinistische groeicrisis doormaakt dan is dat in overeenstemming met het begrip, dat geen bureaucratisch apparaat zich kan verheffen boven het niveau der historische materiële omstandigheden van het nationale kader waarin zij regeert.

Globaal genomen is er niets in het gedrag van de Chinese leiding dat als een puur toevallig, geïsoleerd of secundair feit kan worden afgedaan:- noch hun evidente onderschatting van de aard der kernoorlog en het gevaar van de vrije verspreiding van kernwapens; - noch hun luidruchtige verbond met de bloedig-Stalinistische kliek van Tirana, die als een voorbeeld van een "marxistisch-leninistische leiding" wordt voorgesteld;- noch hun recente "theoretische" tirades vol lofzangen voor Stalin en zijn zijn regiem, dat de Chinezen gelijk stellen met "dictatuur van het proletariaat", als in zekere zin gezond, normaal en "niet-revisionistisch;- noch hun beroep op de Stalinistische elementen van de U.S.S.R., om Croesjtsjev omver te werpen;- noch hun grove en onaanvaardbare denunciatie van het Yougo-Slavisch regiem als een "hersteld kapitalisme" en als voorpost van het impérialisme;- noch hun diepe afkeer van het arbeiders-zelfbeheer en de arbeidersraden, waarbij de betrekkelijk

recente lof van Croesjtsjev op die raden voor de Chinezen gelijk stond met een "poging tot het neerhalen" van de Sovjet economie 3) zie de Chinese commentaren van "Pekin Information" no.14.

- noch hun nu verregaand lasterlijke aanvallen op de Croesjtsjev-leiding, met de beschuldiging de S.U., China, Oost-Duitsland/te verraden. /enz. ; -noch hun sectarische houdingtegenover het verdrag van Moskou, dat tegen China zou zijn gericht; - noch de hernieuwing van de theorie van het socialisme in één land, enz.

Het gaat hier om essentiële delen van de politieke gedaante der Chinese stroming die zich nu wijdt aan een soort reconstructie van de ideologie en het gedrag van Stalin, geplaatst in het nationale kader van een economische en culturele achterstand, alsook een internationaal isolement, dat tot op zekere hoogte lijkt op de omstandigheden die leidden tot de geboorte van het Stalinisme in de U.S.S.R.

Het "linkse" van de Chinese leiders wat betreft de "vreedzame" overgang en het belang dat gehecht wordt aan de revolutionaire bewegingen van de "Derde Wereld" is niet ontbloot van een opportunisme, dat even fundamenteel is als het Croesjtsjevistische opportunisme, tegenover de regeringen, partijen en klassen waarvan wordt geacht dat zij gunstig staan of kunnen staan ten opzichte van China.

De Chinese leiders beschouwen de documenten van de twee conferenties van 1957 en 1960 als een definitie van de "marxistisch-leninistische lijn" en op basis van deze lijn vragen zij om de verzoening van de internationale communistische beweging. In feite houden deze documenten- die Croesjtsjev ook als de zijne beschouwd- zowel de stelling van de "al of niet vreedzame overgang", al naar omstandigheden, van het kapitalisme naar het socialisme in, als de hele opportunistische dubbelzinnige houding tegenover de beslissende vraag van de "nationale bourgeoisie" voor de koloniale en half-koloniale landen, in.

De Chinese leiders verbergen hun vriendschap voor en goedkeuring van de lijn der Indonesische Comm. Partij, die

het éénheidsfront met Soekarno, onder zijn leiding verkondigt en tevens de "democratisch-burgerlijke" (zie de uiteenzetting van de politiek van de P.K.I. door haar secretaris Aidit, in no. 15 van "Pekin Information").

Als er echter een situatie rijp is voor een socialistische revolutie in het Verre Oosten en als een machtige communistische partij daartoe in staat is, dan is dat het geval met Indonesië.

Deze zelfde opportunistische politiek wordt toegepast in de hele Aziatische en Afrikaanse zône, waar Peking nu vecht om in de gratie te komen, in de plaats van Moskou, bij de verschillende "neutralistische" regeringen, en om allianties met de "nationale bourgeoisie aantegaan.

Met een talent voor "theoretische" domheden, dat de Chinese leiders eigen is, stellen zij zich niet tevreden, het "anti-impérialistische front" uit te strekken tot de "nationale bourgeoisie", op royale wijze brengen zij er "koningen" prinses, en adellijke patriotten" (zie de 25 punten van Peking) onder.

Hun critiek op de hulp van de U.S.S.R. aan India verhindert hun niet, om zelf economische en militaire steun te verschaffen aan het feodale Pakistaanse regiem, en om zonder aarzelen het bloedige regiem van Aref in Irak te erkennen, partij te kiezen tegen de Koerden, Nasser aan te halen en nergens hierbij de noodzaak van de "niet vreedzame overgang" naar het socialisme aan de orde te stellen.

De oppositie van de Chinese leiding tegen die van de U.S.S.R., dateert naar de Chinezen onlangs zelf zeiden, van het Twintigste Congres van de Comm. Partij van de S.U..

Deze bekentenis is veelbetekenend. Zij toont immers aan dat die oppositie in wezen de "destalinisatie" betreft, gegeven het feit, dat nóch het feit, nóch de praktijk van de "overgang" (inbegrepen de "vreedzame") van het kapitalisme naar het socialisme zijn uitgevonden door Croesjtsjev, doch door Stalin zelf.

Naar gelang de "destalinisatie" het geheel van opvattingen en praktijken van het Stalinisme ten aanzien van de "dictatuur van het proletariaat" en de opbouw van het socialisme in het geding bracht,

verzetten de Chinese leiders zich steeds meer met verbittering tegen de Sovjet en Yougo-Slavische leiders.

Het gaat hier immers om kwesties die de Chinese binnenlandse politiek, de structuur, het functioneren van de ideologie van het regiem betreffen dat verstrikt is in alle mogelijke soorten van Stalinistische praktijken en voorstellingen.

Men kan zich afvragen waarom de Chinezen zich sinds enkele jaren reeds tegen de Yougo-Slaven keren, op de bekende wilde manier.

Voor een hele periode gaf men de verklaring dat zij, via de Yougo-Slaven, Croesjtsjev zelf op het oog hadden.

Maar waarom in dit geval de Yougo-Slaven als windscherm gekozen?

Dat was omdat Yougo-Slavië de meest "gestaliniseerde" arbeidersstaat is, die als voorbeeld, op één of andere manier de "destalinisatie" in de U.S.S.R. en de andere arbeidersstaten gestimuleerd heeft.

Als de Chinese leiders nu vaststellen dat Croesjtsjev Tito als zijn ideologische meester beschouwt" en dat hij bezig is de Sovjet economische structuur te hervormen die volgens zijn eigen zeggen, te bureaucratisch geworden is- waarbij hij ook de "psitieve" ervaringen van de arbeidersraden van Yougo-Slavië gebruikt- dan raken zij een essentiël aspect van het vraagstuk.

Naar gelang de Yougo-Slavische ervaring ophet gebied van de economische en politieke opbouw van het socialisme welhaast direct tegen de Chinese praktijken en opvattingen ingaat, verzetten de Chinese leiders zich tegen dit "revisionistische" voorbeeld dat door zijn onmiskenbaar succes, een des te gevaarlijker besmettingskracht heeft.

Arbeidersraden, zelfbeheer op het niveau van ondernemingen en zelfbestuur op het niveau van de communes (kleinste bestuurs-eenheden, "gemeentes") noot van vertaler-soepele planning en collectivisering, socialisatie en geen staatsbeheer van het bezit, progressieve afsterving bij stukjes en beetjes van de rol van de staat, steeds ruimer maatregelen in de strijd tegen de bureaucrativering, enz. al deze uiterst progressieve winstpunten van de Yougo-Slavische ervaring, die het Marxisme verrijken, en die theoretisch zijn vastgelegd in het programma, opgesteld op het Vijfde Congres

van de Liga van Yougo-Slavische Communisten en vervolgens in de nieuwe grondwet, worden door de Chinese leiders uitgelegd als integraal "revisionisme", dat op volmaakte wijze, hun "wetenschappelijk" bewijs hun feiten en cijfers ondersteunt voor de stelling: dat het kapitalisme "in Yougo-Slavië hersteld is".

Dit geeft niet alleen duidelijk aan hoe typisch Stalinistisch de Chinezen strijden op ideologisch terrein, maar ook-wat veel erger is- hoe geweldig de Chinese leiders ideologisch achter zijn; een erfenis van hun Stalinistische vorming ten aanzien van vitale vraagstukken voor de opbouw van het socialisme en de toekomst van de arbeidersstaten.

Het is aan geen twijfel onderhevig dat ook ander redenen dan de "destalinisatie" een rol hebben gespeeld, om de oppositie van de Chinese leiders tegen de politieke leiding van de Sovjet-bureaucratie te versterken.

Deze redenen vloeien voornamelijk voort uit het antagonisme tussen twee grote mogendheden die een verschillend perspectief hebben, wat betreft het behouden van hun nationale belangen, en het gebruik van de middelen voor hun buitenlandse politiek en voor het verzekeren van hun overheersing van de internationale arbeidersbeweging.

Laten wij de belangrijkste redenen opnoemen: - verschil van mening over de omvang en de vorm van de economische hulp van de U.S.S.R. aan landen als India, Indonesië, Egypte, om de totale greep van het imperialisme op die landen te voorkomen; - verschil van mening over de omvang en de vorm van de economische hulp van de U.S.S.R. aan China, daar China de boven genoemde hulp aan de andere landen als nadelig voor zijn part in de Sovjet-hulp ziet; - verschil van mening over de behandeling van de permanente crisis in de Straat van Formosa, waarbij de U.S.S.R. het gezichtspunt van de Chinese leiders niet deelt wat hun onderschatting van het gevaar van een kernoorlog, en de macht en de reacties van het Amerikaanse imperialisme betreft; - Verschil van mening over het nut van de verspreiding van kernwapens onder de arbeidersstaten, en China in de eerste plaats, wat onvermijdelijk zal

leiden tot de goedkeuring van kernwapen bezit door de Amerikanen voor de West-Duitsers en de Japanners, die beiden in staat zijn, direct, vanaf het begin kernwapens te produceren op een onvergelykeker grotere schaal dan China; - vele grensconflicten, als er al niet van indirecte Chinese territoriale eisen gesproken moet worden; - verschil van mening over de "grote sprong voorwaarts" en de "volkscommunes" in het bijzonder, die de Chinese leiders vanaf het begin op naive wijze hebben gelijkgesteld als een soort van "versnelde overgang" naar het communisme, enz.

Deze redenen tesamen genomen, hebben het conflict tot rijpen gebracht en tot de huidige spanning geleid.

Het China-Sovjet conflict bewoog zich van de open ideologische breuk naar de ernstigste beschuldigingen en aantijgingen wederzijds door de beide regeringen; en het dreigt nu ook over te gaan in een breuk zonder meer tussen de beide staten.

Deze ontwikkeling was de laatste tijd te voorzien, wat niet wegneemt dat zij spectaculair blijft en tot zeer belangrijke consequenties kan leiden.

Na het Russisch-Yougo-Slavische conflict van 1948 en na het Russisch-Albanese conflict, bevestigt het China-Sovjet conflict het feit dat ook de opbouw van het socialistische wereldsysteem zijn eigen innerlijke tegenstellingen kent.

Het is een feit dat de internationale arbeidersbeweging getekent is door diepgaande ideologische crises, die haar sporen hebben nagelaten, in blijvende organisatorische splijtingen.

Zo was er b.v. de splijting in de rangen van de IIde Internationale tussen de revisionisten van die tijd van het soort Bernstein en de revolutionaire vleugel onder de leiding van Lenin, Rosa Luxemburg, en L. Trotsky, al voor de Eerste Wereldoorlog. / vervolgens

Zo was er/ook de splijting in de boezem van de IIIde Internationale, tussen Stalin en Trotsky.

Wat de huidige crisis van de vorige onderscheidt, is allereerst het feit dat zij uitbrak tussen Arbeiders-partijen die reeds lang aan de macht zijn, en waar van enkele grote landen van wereldbetekenis leiding geven, met alle consequenties die een dergelijke situatie met zich mee brengt.

Vervolgens het feit dat de crisis plaats vindt in een diepgaand revolutionaire wereld, die zich ontwikkelt met de snelheid van ruimteschepen en die de complexe veranderingsvormen vertoont van de almachtige microcosmos van het atoom.

Dat laat niet na elke dag nieuwe vragen opte roepen waarbij een aantal theoretische schema's ver ten achter worden gelaten; het laat niet na op buitengewone scherpe wijze de noodzaak aan de orde te stellen van een constante ontwikkeling der theoretische uitwerking (van die nieuwe wereld-situatie), ten einde opeen min of meer bevredigende manier, de buitengewone rijkdom en ingewikkeldheid van het levensproces, van de huidige werkelijkheid, te kunnen volgen.

Alle vroegere crises die de geschiedenis van de arbeiders-beweging gemarkeerd hebben waren uiteindelijk positief, want zij hebben een verdieping van de theorie en dus versterking van de revolutionaire praktijk mogelijk gemaakt. Het is voor ons aan geen twijfel onderhevig dat de huidige crisis evenzeer op positieve wijze overwonnen zal worden en dat de discussie die zij gaande maakt, reeds in de verte, het meest progressieve element van de huidige situatie inhoudt.

De internationale arbeidersbeweging heeft zich lange tijd ongehouden in het kader van een ideologisch "monolitisme" en bureaucratische heerschappij, die haar een aanzienlijke achterstand heeft bezorgd, wat haar relatie tot de ontwikkeling van de werkelijkheid betreft.

Dit fnuikende conformisme is nu voor goed doorbroken. Het herstel van de ideologische eenheid in de gelederen in de gelederen van de internationale arbeidersbeweging gaat voortaan via de wederopbouw van een soort nieuwe democratische internationale, met een program dat in overeenstemming is met de nieuwe werkelijkheid van onze buitengewone eeuw, en met het recht op vrije discussie en ideologische stromingen.

Alleen een zeer hoge graad van ideologische ontwikkeling en van socialistische democratie maakt het mogelijk om een nieuwe organische eenheid van de internationale arbeidersbeweging te vinden; een eenheid die op het ogenblik verbroken is onder de slagen van de revolutionaire werkelijkheid van onze tijd.

Het is mogelijk dat de huidige crisis zich historisch gesproken ontpopt als de voorbereider van de definitieve coëxistentie van alle stromingen van de internationale communistische beweging, in het kader van één Communistische Partij in elk land, die democraties geleid wordt en het recht op tendenties erkent.

In werkelijkheid immers leidt de voortgang van de wereldrevolutie die kenmerkend is voor onze tijd, en waar de nieuwe revolutionaire ontwikkeling van de U.S.S.R. die, globaal genomen in de "destalinisatie" tot uitdrukking komt, een onderdeel van is- tegelijkertijd tot een toenadering der meningen ten aanzien van essentiële problemen; en daarbij wordt de noodzaak aan de orde gesteld van een vrije discussie op het hoogste niveau, teneinde een doeltreffend antwoord te geven op de nieuwe vragen die door de nieuwe werkelijkheid van de revolutionaire wereld waarin wij leven, aan de gehele internationale communistische beweging worden gesteld.

Het gaat er in het huidige stadium om te voorkomen dat de Chinese stroming zich voor lange tijd verhardt in Stalinistische posities en praktijken. Een dergelijke mogelijkheid kan immers de moeilijke binnenlandse situatie van China verergeren, kan tot buitenlandse avonturen leiden en op het plan van de internationale communistische beweging een selectie van neo-Stalinistische elementen ten gevolge hebben, die een ultra-linkse lijn combineren met opportunisme en zich, vóór alles tegen de "destalinisatie" keren en het tegendeel zouden vormen van waarlijke linkse stromingen.

Om een dergelijke ontwikkeling te voorkomen moet er met alle middelen gestreden worden om China vriendschappelijk te hulp te komen, de blokkade tegen China te breken, vastberaden China te verdedigen in alle conflicten met het impérialisme, en onvermoeibaar te zoeken naar elke gelegenheid om de (inter-communistische) tegenstellingen te beperken en China alle genoegdoening en concessies te geven die maar mogelijk zijn. In de manier van behandeling van de Chinezen zal de Croesjtsjevistische U.S.S.R. de aanvullende bewijzen geven van de graad van rijpheid waartoe de "destalinisatie" is gekomen- te weten: het revolutionaire vernieuwingsproces van de eerste arbeidersstaat.

VERKLARING VAN DE AFRIKAANSE COMMISSIE VAN DE
VIERDE INTERNATIONALE

De Afrikaanse Commissie van de Vierde Internationale verklaart uit naam van de gehele Vierde Internationale, de regering en het volk van Algerije onvoorwaardelijk te steunen in haar strijd voor de verdediging van de Algerijnse revolutie, die door het achterlijk feodale Marokkaanse regiem en het impérialisme wordt bedreigd.

De revolutionaire resultaten, die in het bevrijde Algerije gedurende het afgelopen jaar werden bereikt, hebben het land reeds het begin gegeven van een economische en politieke structuur, die kenmerkend is voor een Arbeidersstaat.

Deze ontwikkeling vormt reeds een belangrijke bijdrage aan de socialistische wereld-revolutie en zij betekent een historische overwinning voor de revolutionaire arbeidersbeweging in de gehele wereld.

Het is de plicht van alle proletarische revolutionairen in de wereld, deze overwinningen onvoorwaardelijk te verdedigen, met inbegrip van de wapenen, tegen het impérialisme en de reactie.

De Vierde Internationale, die sinds 1954 niet opgehouden heeft, de Algerijnse revolutie een steun te geven, beschouwt al zijn leden als gemobiliseerd voor de verdediging in al zijn vormen van de bedreigde Socialistische Algerijnse revolutie.

Het Afrikaanse Bureau van de Vierde Internationale stelt zijn leden ter beschikking aan de regering en het volk van Algerije om elke taak in het kader van de algemene mobilisatie in het land, uit te voeren.

Zij richt een dringend appél aan alle arbeiders en revolutionaire organisaties in de wereld, opdat op internationale schaal de verdediging van de Socialistische Algerijnse revolutie wordt georganiseerd, in al zijn vormen en met inbegrip van het formeren van Internationale Brigades die zich ter beschikking stellen van de revolutionaire Algerijnse regering.

LEVE DE SOCIALISTISCHE ALGERIJNSE REVOLUTIE!

LEVE DE SOCIALISTISCHE AFRIKAANSE REVOLUTIE!

LEVE DE SOCIALISTISCHE WERELD REVOLUTIE!

19 October 1963

De Afrikaanse Commissie van de
Vierde Internationale.

HUGO BLANCO RICHT ZICH TOT HET PERUAANSE VOLK

De hier volgende brief is geschreven door Hugo Blanco, de belangrijkste boerenleider in de Convencion-vallei in Peru, vanuit zijn cel in de Maris-Gamarra kazerne te Arequipa. In deze brief roept hij op bijdragen voor zijn wettige verdediging, tengevolge van verbindingsmoeilijkheden zijn we niet in staat een adres te geven waarheen giften gestuurd kunnen worden. Wij hopen binnen korte tijd te kunnen verstrekken.

Aan het volk van Peru.

Dit proces wordt niet tegen mij persoonlijk gevoerd, maar tegen de Peruaanse revolutie. De reactie zegt dat zij de schuldige personen in de beklagdenbank wil zetten.

Wij verwerpen dit. In de beklagdenbank moet de oligarchie zitten. Juist omdat het gericht niet over mij persoonlijk gehouden zal worden, moet het Peruaanse volk en niet de officieren-camarilla en woordvoerders in dienst van de monsters, de rechter zijn. En voor deze rechter moeten wij een beeld schetsen van het verraad aan ons land, de moorden, de roofpartijen, diefstallen en wetsverkrachtingen, begaan door de gehele oligarchie, en in het bijzonder de grootgrond-bezitters uit alle hoeken van het land

Dit is het beste moment om dat te doen. Het Peruaanse volk zal het proces volgen, gereed tot luisteren en oordeel vellen.

Tot wat we ook in staat zijn te doen in deze richting, het zal onvoldoende zijn. De vakbonden, de organisaties van boeren, studenten, employéés enz. moeten zich tot het uiterste aan deze taak wijden.

Het is mijn lot de enige te zijn die in de gevangenenbank zit. Deze zal echter veranderd worden in een tribune van de revolutie om de beschuldigers te beschuldigen.

Daarom moet ik een lijst hebben van de misdaden van de groot-grondbezitters en van de gehele oligarchie om dit in de gezichten van de beschuldigers, die de reactie symboliseren, te kunnen slingeren.

Ik vraag de kameraden mij deze lijst te zenden.

Ongelukkigerwijze is het gerechtshof niet groot genoeg om tien miljoen mensen te bevatten, wat inhoudt, dat de werkelijke rechters niet aanwezig zullen zijn. Zij zijn in de straten van steden en dorpen, in de velden. Als we willen dat onze beschuldigingen hen bereiken, op het moment dat de geschiedenis ons daarvoor de kans geeft, is het noodzakelijk dat we miljoenen pamfletten, vlugschriften, misschien een boek voorbereiden.

Helaas is daar geld voor nodig en ik bezit geen cent. Ik heb nooit om geldelijke bijstand gevraagd, maar nu doe ik het, niet voor mij zelf, maar voor de ontmaskering, voor de beschuldiging.

GROND OF DOOD!

WE ZULLEN OVERWINNEN!

Hugo Blanco.

CHINA'S ECONOMISCHE BETREK- KINGEN MET DE SOWJET-UNIE

Als ondergrond van de ideologische tegenstelling tussen de Chinese- en de Sowjet-burokratie, is het belangrijk kennis te nemen van de ontwikkeling van de handel en de economische betrekkingen tussen de Sowjet-Unie en China, die dezer dagen in Keesing's Historisch archief gepubliceerd werd.

In de jaren van 1950-57 oriënteerde de chinese handel zich, beginnend met 33%, tot 77% op andere arbeidersstaten. Het aandeel van de S.U. hierin, verliep in genoemde jaren als volgt:

	in % van totaal	in mln US-\$
1952	57.3	967.98
1953	56.0	1172.3
1954	58.0	1337.7
1955	57.0	1385.8
1956	53.7	1497.3
1957	50.0	1282.3

We zien in het verloop van deze percentages een geleidelijke daling optreden, die tegengesteld is aan de verwachting, dat in landen waar de proletarische revolutie gezegevierd heeft en de weg naar de socialistische opbouw betreden is, de economische samenwerking steeds hechter en onderlinge handel steeds meer zou moeten toenemen, zeker waar het hier, om het nog in hoofdzaak agrarische China en de reeds verregaand geïndustrialiseerde Sowjet-Unie gaat.

Het tegengestelde zien we echter gebeuren. Het is hier, dat de ideologie duidelijker in de economische verhoudingen ingrijpt. Naast het niet te loochenen feit, dat de hulp, namens de S.-U., door de Sowjet-burokratie aan China geboden, verre van gebaseerd te zijn op het zo zeer en vaak door hen geroemde proletarische internationalisme, in tegendeel veelal een burokratisch karakter van eenzijdige bevoordeling (dure industrieproducten tegen goedkope grondstoffen en consumptie-artikelen) vertoont, die o.a. de Hongaarse opstand en de Poolse October ten gevolge had, versterkt dit optreden tevens de oude stalinistische tendenzen naar autarkie (een zichzelf bedruipende economie), in een woord tot "socialisme in één land", bij de Chinezen.

De "grote sprong voorwaarts" van 1958 moet dan ook niet in de laatste plaats in dit licht worden gezien. Ook nam China niet deel aan de, door de Sowjet-Unie gelanceerde idee van de socialistische arbeidsdeling, waarschijnlijk mede door de wijze, waarop deze door Chroetsjew en de zijnen geïnterpreteerd wordt, daarmee echter het kind met het badwater weggooiend.

De socialistische arbeidsdeling, op Marxistische wijze verstaan, is het natuurlijke resultaat van de voortschrijdende overwinning van de proletarische revolutie in steeds meer landen. Na deze overwinningen

zou het een vanzelfsprekendheid moeten zijn, dat al deze landen op loyale en broederlijke wijze, wetenschappelijk en planmatig, hun nationale inspanningen samenvatten en coördineren om zo snel mogelijk hun achterstand op technisch, cultureel en wetenschappelijk terrein in te lopen en de hoogst ontwikkelde kapitalistische landen voorbij te streven.

De bureaucratische ontaarding van de arbeidersstaten doet hen echter ver van deze norm afwijken, waardoor allerlei bureaucratisch-nationalistische, historisch achterlijke tendenzen nog lange tijd na de vestiging van de arbeidersstaat doorwerken en deze remmen in haar ontwikkeling naar deze proletarisch-internationalistische normen van socialistische opbouw.

De verschillende vormen van Russische hulpverlening te weten: 1. handelsbetrekkingen, 2e kredietverlening, 3e technisch-wetenschappelijke samenwerking, 4e bijdragen aan de industrialisatie zijn voor de Chinese opbouw ongetwijfeld van groot belang geweest. De Sowjet-export in de periode van 1949-1960 vertoont, bij gebrek aan moeilijk te verkrijgen, betrouwbare gegevens, ongeveer het volgende beeld: (in miljoenen U.S. dollars per jaar)

periode	volledige fabrieken	andere machines	andere goederen (petroleum, metalen, militaire goederen)
1950-'52	23	77	371
1953-'55	91	104	541
1956-'58	197	101	359
1959-'60	387	164	335

(naar E. Jones, in: Problems of Communism No. 1/1963)

De chinese leveranties voornamelijk van consumptiegoederen steeg in de periode van 1955-60 van 65 miljoen tot 390 miljoen dollar (46% van de totale chinese export). Deze dienden in de eerste plaats als terugbetaling van de Sowjet-hulp. Geleidelijk slaagden de Chinezen erin de passieve handelsbalans met de Sowjet-Unie in een actieve om te zetten, d.w.z. hun export de import te doen overtreffen. Onderstaande cijfers illustreren dit op treffende wijze:

(in lopende prijzen (fob) in miljoenen US-\$)

jaar	Chin. export	Chin. import	jaar- saldo	totaal saldo
1950	191	388	-197	-197
1951	332	476	-144	-341
1952	414	550	-136	-478
1953	475	706	-231	-708
1954	578	759	-181	-889
1955	643	748	-105	-994
1956	764	733	+ 31	-963
1957	738	544	+194	-769
1958	881	634	+247	-522

1959	1100	955	+146	-376
1960	848	817	+ 31	-345
1961	551	367	+184	-161

Twee maal ontving China grote kredieten op lange termijn, het eerste in februari 1950, groot 300 milj. dollar, rente 1%, het tweede 130 milj. tegen 2%, in Okt. 1954. Eenmaal slechts werd er een schenking gedaan.

In Oktober 1954 werd door Chroetsjew persoonlijk, tijdens een bezoek aan Peking, een graanstaatsbedrijf cadeau gedaan van 20.000 ha. Bovendien liepen in de periode 1950-55 de kortlopende handelskredieten op tot bijna 1 miljard dollar. (W.Klatt, Ost-Europa-Wirtschaft, Nr.3/1962).

Sinds 1961 is er echter geen sprake meer van kredieten. De wending in de kredietverleningspolitiek van de zijde der S.-U. kwam aan het licht in 1956-57, toen China uitgezonderd werd van de annulering van schulden der Oosteuropese arbeidersstaten door de S.-U.

De technisch-wetenschappelijke hulp, de overdracht van technische kennis door Sowjet-specialisten is van grote betekenis geweest. In de periode van 1949-58 waren in China 10.800 Russische experts op het gebied van economie, cultuur en onderwijs werkzaam. Men schat, dat China hiervoor en voor de opleiding van Chinese studenten in de S.U. ongeveer 460 milj. dollar betaald heeft.

De levering van complete fabrieksinstallaties in het kader van de Sowjet-bijdrage aan de industrialisatie is de volgende geweest. Na 1950 heeft de S.U. de opbouw van 336 industriële ondernemingen op zich genomen een en ander overeenkomstig de volgende akkoorden:

1. Akkoord van 27 maart 1950 : 50 projecten
2. Akkoord van 15 mei 1953 : 91 projecten
3. Akkoord van 12 oktober 1954: 15 projecten
4. Akkoord van 7 april 19 56 : 55 projecten
5. Akkoord van 8 aug. 1958 : 47 projecten
6. Akkoord van 7 febr. 1959 : 78 projecten.

De waarde van deze projecten zou volgens Sowjet-bron 3.78 miljard dollar bedragen, uitgezonderd de onder punt 5 genoemde. Het diep in de Chinese economie doordringen van Russische produktie- en werkmethoden heeft veel meer dan bij kredietverlening, (dit kan afbetaald worden) de afhankelijkheid van China t.o.v. de S.U. vergroot.

Voor al deze geboden hulp, verlangde de Sowjet-burokratie meer en meer politieke tegenprestaties. Juist als deze tendens sterker wordt, zien we de Chinese burokratie haar "grote sprong vooruit" organiseren, terwijl anderzijds het 20e partijcongres der K.P.S.U. plaats vindt en de destalinisatie inluidt. De Sowjet-burokratie wijst de "volkscommunes" in China als avonturistisch van de hand bevreesd voor eventuele gevolgen die deze, in de grond van de zaak revolutionair-

re idee op de Sowjet-massaas zou kunnen uitoefenen, ook de "grote sprong" ondergaat hetzelfde oordeel. De Chinese burokratie trachtte hier revolutionaire ideeën op avonturistische wijze toe te passen tot aan de grens van de loyaliteit en het uithoudingsvermogen der Chinese massaas met alle, voor de revolutionaire ontwikkeling schadelijke gevolgen. Het mislukken van deze grootscheepse experimenten gekombineerd met het tijdens verscheidene seizoenen mislukken van de oogst, deels ten gevolge van natuurrampen, anderzijds ten gevolge van bureaucratisch wanbeheer, deed de Chinese burokratie nog eens extra haar afhankelijkheid voelen.

Hiertegen richt ze zich dan op haar eigen wijze, door op een overtrokken, bijna hysterische manier, in de gedurende de laatste maanden gevoerde ideologische campagne, met haar historisch gerechtvaardigde grieven t.a.v. de Sowjet-burokratie, tegelijk de destalinisatie af te wijzen en zich zelfs er op te beroemen, de Sowjet-burokratie te hebben aangespoord, de Hongaarse revolutie naar te slaan. Op haar beurt vreest zij als staatsburokratie van een cultureel- en technisch achtergebleven Arbeidersstaat, de revolutionaire gevolgen van de destalinisatie in eigen land, dat juist in toenemende mate in het gezicht van de bureaucratische mislukkingen der laatste jaren, zijn toevlucht neemt tot die politiek, die in de Sowjet-Unie en voor het aanzien van de wereld-communistische beweging zulke verderfelijke gevolgen heeft gehad. Dat het juist onder het vaandel van Stalin, de moordenaar van de gehele oude bolsjewistische garde, kortom van de bolsjewistische partij moet zijn, dat de Chinese burokratie tegen zijn nazaten te velde trekt is de ironie van de geschiedenis, die alles op zijn kop zet en alles in zijn tegendeel doet verkeren.

De klassenatuur van beide Arbeidersstaten zal naar onze vaste overtuiging op de lange termijn echter, bepalend zijn voor een hernieuwde toenadering, die alleen al tegenover de nog machtige imperialistische tegenstander een gebiedende eis, ja een kwestie van leven of dood voor het gezamenlijke kamp der Arbeidersstaten betekent. Deze toenadering zal resultaat zowel als uitgangspunt moeten zijn van een proces van ideologische opklaring en heroriëntatie der wereld-communistische beweging, op de historische, onvervalste grondslagen der Oktoberrevolutie van 1917, met als uiteindelijk resultaat de stichting van een dan werkelijk de wereldomvattende Communistische Internationale.

L.W.

~ o o o o o ~

Wij geven gaarne gehoor aan een verzoek, dat ons dezer dagen bereikte, om de hieronder volgende oproep te plaatsen en bevelen deze nieuwe stichting aan in Uw warme belangstelling.

STICHTING NEDERLAND-ALGERIJE

Amsterdam, October 1963

Secretariaat: J.Goffree

tel. 732165 Hoendiepstr. 27 hs.
Amsterdam-Z.

Waarde vrienden,

Mogen wij bij U introduceren de zojuist opgerichte Stichting Nederland-Algerije, die in nauwe samenwerking met de Stichting El Djil el Djadid, zich tot taak heeft gesteld zoveel mogelijk hulp te verlenen aan het Algerijnse volk. De nieuwe stichting heeft een ander werkterrein gekozen dan de EDED. Zij wil zich met het geven van adviezen op cultureel en economisch gebied en daadwerkelijke hulp nuttig maken voor de opbouw van de nieuwe Algerijnse staat.

Een van de eerste taken waarvoor wij ons gesteld zien, is de toezending van medicamenten, anti-biotica en verbandmiddelen, waaraan de Algerijnse regering ons heeft verzocht. Wij stellen ons voor met het zenden van een hoeveelheid penicilline plus injectiespuitjes te beginnen, aangevuld met zoveel mogelijk anti-biotica en verbandmiddelen. De totale kosten bedragen naar schatting f1000.

Zoudt U ons bij deze actie willen helpen, door een bedrag te storten voor deze geneesmiddelen? De Stichting El Djil el Djadid heeft ons in de gelegenheid gesteld, voorlopig gebruik te maken van haar gironummers. Uw eventuele bijdrage ontvangen wij gaarne op post-girorekening 55 39 14 of gemeentegiro Amsterdam E 4200, te name van de Stichting EDED, met vermelding: Medicijnen-actie Algerije.

Wij danken U bijvoorbaat voor Uw steun, die, zoals begrijpelijk, tot spoedige hulp zal moeten leiden.

Met vriendelijke groeten,
Namens de Stichting Nederland-Algerije
J.Goffree, secretaresse.

XXXXXXXXXXXXXX

HET ZEVENDE WERELDCONGRES VAN DE VIERDE INTERNATIONALE.

In Juni 1963 vond het 7de Wereldcongres plaats van de Vierde Internationale in Italië. Een der voornaamste punten was daar de hereniging met een aantal organisaties die aangesloten waren bij het "Internationaal Comité". De belangrijkste daarvan is de S.W.P. (Socialistische Arbeiders Partij) in de Ver. Staten die zich in 1953 met een aantal groepen afscheidde, op grond van een afwijkende opvatting over het liberalisatie-proces in de U.S.S.R. en over het organisatiebeginsel.

Na een periode van voorbereidende besprekingen is men nu weer tot de Vierde Internationale toegetreden, op basis van het program van de Vierde Internationale, met uitzondering van twee organisaties (waaronder Gerry Healey's Socialist Labor League) die posities innemen welke met de politiek van de Vierde Internationale fundamenteel onverenigbaar zijn.

Drie resoluties werden aangenomen op het congres en wel over 1) de huidige dialectiek van de wereld-revolutie, over 2) de internationale situatie en onze taken en over 3) het China-Sovjet conflict, de situatie in de U.S.S.R. en de andere Arbeidersstaten. Afgezien daarvan werd er een hele dag gewijd aan een rapport over Algerije van Michel Pablo, dat met algemene stemmen werd aangenomen. Het congres besloot alle mogelijke steun te verlenen aan de Socialistische Algerijnse Revolutie. Verschil van mening bestond er tussen een meerderheid onder leiding van Pierre Frank, Ernest Germain en Livio Maitan en een minderheid onder leiding van Michel Pablo 1) over de wijze waarop een kernoorlog kan worden voorkomen, 2) over de onderlinge verhouding van de verschillende sectoren der wereld-revolutie, 3) over de betekenis van het China-Sovjet conflict en de aard van de Chinese en de Sovjet posities en 4) over het activiteitenrapport van de zittende leiding.

Na afloop van het 7de Wereldcongres in engere zin vond het eigenlijke herenigingscongres plaats waar een nieuwe verenigde leiding werd verkozen.

Tijdens het congres werd de overleden Natalie Trotsky herdacht, alsook een bewezen aan de nagedachtenis van Sherry Mangan en Fernando Bravo.

Solidariteit werd uitgesproken met de India'se Trotskisten en andere linkse communisten, die gevangen zijn gezet door het Nehroe regiem, wegens hun verzet tegen de chauvinistische anti-Chinese hetze.

Er werd besloten een energieke internationale campagne te voeren voor de verdediging van Hugo Blanco, de Peruaanse boerenleider en Ismaël Frias leider van de Trotskistische Partij die beide gevangen zijn gezet. (Frias is inmiddels vrijgelaten).

De genoemde drie resoluties en het minderheidsrapport "Stellingen betreffende de nieuwe internationale situatie en de taken van de Vierde Internationale" van Michel Pablo werden opgenomen in "Quatrième Internationale" no. 19.1963.

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

HET COMPROMIS VAN DE STICHTING VAN DE ARBEID.

De geweldige strijdbaarheid van de arbeidersbeweging heeft iets uitgewerkt. Op 30 October zijn de ondernemers en de vakbonds-bureaucraten in de "Stichting van de Arbeid" tot overeenstemming gekomen.

Het resultaat: 1) 5% loonsverhoging op 1 Januari 1964 en 5% met ingang van de nieuwe C.A.O.'s (voor velen op 1 April of later), waarbij inbegrepen is de in geld gewaardeerde twee dagen vakantie extra, 2) de mogelijkheid van ondernemings-gewijze afwijking van de C.A.O. naar boven, 3) minimumloon van f 100 per week voor "volwassenen" 4) een aanbeveling aan de minister van Sociale Zaken om de A.O.W.-, A.W.W.-, Invaliditeitswet-, Ongevallenwet-, kinderbijslag regelings-uitkeringen met 10% te verhogen; 5) bij een huurverhoging een huurcompensatie van maximaal 1% van het loon; 6) optrekking van het prijspeil.

Inderdaad een zekere overwinning. Beperkt echter. Er kwam geen uitkering ineens wel een huurverhoging, op zich zelf al een groot schandaal. Er wordt- (al zeer lange tijd)- geen enkele serieuze beperking opgelegd tegen de al maanden lange schikbarende prijsverhogingen, die door de huurverhoging nog veel erger zullen worden.

De nog nauwelijks uitbetaalde eerste 5% - die zelf al niet meer is dan het beperkt inlopen van de achterstand die enorm is-- is nu al voor een groot gedeelte ongedaan gemaakt door de ontwaarding van de gulden. De veel te late tweede 5% (waar eigenlijk de waarde van twee dagen vakantie afgetrokken moet worden) en de 1% huurcompensatie zullen even snel tot weinig of niets gereduceerd worden in de prijzenpractijk. Het minimum loon geldt niet voor vrouwen en jongeren die vaak de zelfde arbeid als een man verrichten, en is op zich zelf onvoldoende. In K.A.B. kring is terecht de eis van f 125 gesteld. Daaraan - en dat is het essentiële punt -

moet de eis van waardevastheid worden gekoppeld, wil dit iets duurzaam betekenen. De huidige f 100 bruto worden netto de beruchte f 85, waar jaren geleden al van is aangetoond dat een gezin er niet van leven kan.

De ondernemers zijn dus bezig de nederlaag snel ongedaan te maken, daarin trouw gesteund door de burgerlijke regering en de vakbonds-leidingen. De regering is zelfs in de aanval gegaan tegen de arbeidersklasse met een regelrechte bestedingsbeperking van f 200.000.000., waardoor de "spanning op de arbeidsmarkt" verminderd moet worden, dat wil zeggen, een kunstmatige werkloosheid scheppen.

De vakbonds-bureaucraten hebben een reeks arbeiders-eisen (die makkelijk vervuld hadden kunnen worden) opgeofferd om de "Stichting van de Arbeid" te redden; dat wil zeggen het "Georganiseerd overleg", de georganiseerde systematische uitverkoop van de arbeidersbelangen onder het mom van het "Nationaal Belang", lees de belangen van de bourgeoisie.

De strijd moest snel worden beëindigd voor Roemers consorten, omdat deze zelfstandig door de arbeiders geleide strijd bezig was hun te ontmaskeren, bezig was een nieuwe echte arbeiders-leiding op te werpen binnen de vakbonden, die in wezen het begin van het eind van de vakbonds-bureaucratie als bevoorrechte parasitaire laag betekent.

Het is noodzakelijk dat de oorspronkelijke eisen der typografen en andere stakings-comité's gehandhaafd blijven en dat van de nieuwe C.A.O. onderhandelingen gebruik wordt gemaakt alsook van de bedrijfstak-gewijze "vrijheid". De eis van permanent open C.A.O.'s dient verbreed.

Alsnog dient de uitkering ineens aan de orde te worden gesteld, naast een waardevast minimum-loon van f 125.

Zet de acties voort! Laat de typografen niet alleen staan! Werkt samen!

Coördineert alle acties! Vestigt permanente comité's in bedrijf en bedrijfstak!

+--+--+--+

DE ONBEKENDE LENIN

Eens op een avond hoorde Lenin in Moskou bij Jekaterina Pawlowna Peschkowa sonaten van Beethoven, door Issai Dobrowen vertolkt, en hij merkte op: "Ik ken niets mooiers dan de "Appassionata" en zou haar elke dag kunnen horen. Een wonderbare, niet meer menselijke muziek! Ik denk altijd met misschien naïve kinderlijke trots: dat mensen zulke wonderen scheppen kunnen!"

Dan kniep hij zijn ogen dicht, glimlachte en voegde er gemelijk aan toe: "Maar al te dikwijls kan ik muziek toch niet horen. Ze werkt op mijn zenuwen, men zou lieve dingen willen zeggen en mensen over hun hoofd strelen omdat ze in een afschuwelijke hel leven en niettemin zulke schoonheid kunnen scheppen.

Maar op het ogenblik mag men niemand over het hoofd strelen - onze hand zou afgebeten worden. Slaan moet men op de koppen, onbarmhartig slaan, - ofschoon wij ideaal tegen elke geweldpleging der mensen zijn. Hm, hm, - ons beroep is vervloekt moeilijk."

Maxim Gorki, Herinneringen aan
tijdgenoten.

=====

SOLIDARITEIT voor CUBA !

Hieronder volgt een oproep van de WERKGROEP INFORMATIE CUBA, i.v.m. met de ramp die Cuba getroffen heeft.

A'dam 10 oktober 1963

WERKGROEP INFORMATIE CUBA

administratieadres Maria C.J. Snethlage Vossiusstraat 28 Amsterdam
telefoon 716446 postgiro 123007

Aan de lezers van het Cuba-bulletin,

Cuba is door een natuurramp getroffen.

Een orkaan heeft het land gedurende vier dagen geteisterd, hevige overstromingen waren daar het gevolg van.

Duizenden mensen zijn geëvacueerd.

De helft van de suiker-rijst-koffie-cacao-en katoenogst is verwoest, ook de suikercultuur werd zwaar getroffen.

Hongersnood en epidemieën bedreigen het Cubaanse volk.

ALS HET U GAAT ALS ONS, HEBT U ER BEHOEFTE AAN HET CUBAANSE VOLK EEN BEWIJS VAN ONS MEDELEVEN TE DOEN TOEKOMEN OOK AL IS HET MISSCHIEN NIET MEER DAN EEN SYMBOLISCH GEBAAR.

De Cubaanse ambassade zou graag een schip met melkpoeder en medicijnen naar Cuba sturen. Daarvoor is geld nodig.

Wie helpen wil kan een gift storten op postgiro 123007 t.n.v.

M.C.J. Snethlage, Amsterdam, met vermelding "hulp voor Cuba"

(deze girorekening zal in de komende maand gecontroleerd worden)

Laten we tonen dat we meeleven met dit zo zwaar getroffen volk, dat werkt aan de opbouw van een socialistische samenleving.

namens de Werkgroep Informatie Cuba

Maria C.J. Snethlage

= = 0 = =

= 20 =

DE VERDEDIGING VAN DE

ALGERIJNSE REVOLUTIE

De Algerijnse revolutie is nu werkelijk haar beslissende fase ingetreden.

Terwijl de revolutionaire maatregelen zich vermenigvuldigen in de richting van de verandering van het land in een staat, die de fundamentele economische en sociale structuur van een Arbeidersstaat heeft, tekent zich de binnen- en buitenlandse contra-revolutionaire dreiging af.

Zoals wij onlangs al schreven is er in werkelijkheid een strijd op leven en dood begonnen tussen de contra-revolutie in al haar vormen en de Algerijnse revolutie.

De bevestiging door het volk van de nieuwe grondwet en van Ben Bella, als president van de democratische Volks Republiek van Algerije, heeft deze in staat gesteld zijn regeringsploeg te reorganiseren en tot een aantal maatregelen over te gaan, die de onteigening en nationalisatie aankondigt van landbouwbedrijven, industrieën en handelsondernemingen.

Grote hotels, restaurants, café's, financieel gecontroleerd door rijke Algerijnen, belangrijke fabrieken als de oliefabriek TAMZANI, de bouwonderneming "Isolation et Bâtiment", enz. werden genationaliseerd en onder arbeidersbeheer gesteld.

Over enkele dagen zal een wet de landhervorming uitbreiden tot de rest van de gronden van de colons en 300.000 ha nieuwe gronden die aan rijke Algerijnen behoren.

Bovendien werden alle Franse bladen, welke de neo-kolonialistische politiek van het Franse imperialisme dienden verboden en hun eigendommen genationaliseerd.

Geplaatst voor de versnelling van het onstuitbare proces dat Algerije tot de kenmerkende structuur van een Arbeidersstaat voert, heeft de contra-revolutie zich ontketend.

Het Franse imperialisme, door de mond van De Broglie, erkende zijn onmacht tot het stoppen van deze ontwikkeling van het land, "betreurt" deze, en kondigt strenge beperkingen aan van zijn economische en technische "hulp", als represaille maatregelen tegen wat hij beschouwt te zijn een aanslag "op de Franse belangen in Algerije".

De kapitalistische pers houdt niet op met haat gevulde commentaren te wijden aan Ben Bella, "de Castro van Afrika" (1) en zijn regering, die beschouwd wordt als vastbesloten de weg van het socialisme gaande en de particuliere eigendomsrechten vernietigend.

In de boezem van het regiem versterkt zich de tegenstand van de grote landeigenaars en Algerijnse kapitalisten, hoe gering in aantal ook.

(1) Zie onder andere een redactioneel artikel van het "Journal de Genève", "Ben Bella heeft gewonnen", van 9-9-1963.

Deze tegenstand wordt ondersteund door de neo-bourgeois, die zich verrijkt hebben; zij maken gebruik van de verwarring en de ontoereikendheid die nog bestaan op het terrein van de wetgeving en de mogelijkheden tot doeltreffende toepassing van de revolutionaire politiek van het regiem. De reactie wordt ook gesteund door in aanleg bourgeois-elementen van de administratie, van de staat en de economie., die haken naar een bourgeois levenswijze in een nationaal kader met neo-kolonialistische stijl.

Het is van bijzondere betekenis dat aan de vooravond van de voorgestelde uitbreiding van de Agrarische landhervormingen en hoogst belangrijke nationalisaties, eveneens op het terrein van de handel, de industrie en het geldwezen, de spanning eensklaps is gestegen in het land en aan de Algerijns-Marokkaanse grenzen.

In het land zelf is de openlijke afscheiding ontstaan van kolonel Mohand Ou El Hadj, ex-chef van de Willaya 3 (van Kabylie) en commandant van het 7de militaire district, die zich lid van het "Front van socialistische krachten" geleid door Ait Ahmed, noemt en die oproept tot rebellie tegen het "illegale" bewind van President Ben Bella.

Kabylie, arm land, overbevolkt, met veel werkloosheid en bewoond door een gearabiseerde Berberbevolking is al sinds een paar maanden bewerkt door een serie van politieke leiders waarvan sommigen een zeer belangrijke rol hebben gespeeld in de Bevrijdingsoorlog en die om verschillende redenen in oppositie zijn gekomen tegen het regiem.

Het is zonder twijfel dat het imperialisme zich inspant tot het provoceren van een breuk tussen Kabylie en het regiem, op het terrein van het ras en het regionalisme, en pogingen doet tot het herleven van de geest van het "willayisme" en clans met een feodale politieke mentaliteit.

Dat Algerijnse leiders en strijders, die zich socialisten noemen, in deze grove val trappen is in het geheel geen teken van politieke scherpzinnigheid.

Dat het regiem, aan de andere kant, in haar handelwijze niet genoeg rekening zou houden met het in werkelijkheid bestaande probleem van de nationale minderheden in Algiers, zou eveneens een fout zijn. (2)

Maar het regiem zal deze fout niet begaan want zij zal voortdurend op haar hoede zijn, elke discriminatie t.a.v. Kabylie te vermijden, een voorkeurs-hulp te verlenen aan Kabylie en aan de andere onderfde streken van het land en volledig de bijzondere culturele rechten van de Berber en Kabylen bevolking in het algemeen te garanderen.

Buitenslands komt de voornaamste bedreiging voor de socialistische ontwikkeling van de revolutie voort uit Marokko waar het feodaal-kapitalistische regiem letterlijk ten einde raad is.

Het spreekt vanzelf dat de voortgang van de Algerijnse revolutie voor alles zijn uitwerking heeft op de aangrenzende landen en in het bijzonder op Marokko, waar de grond voor het grootste gedeelte in handen is van inlandse feodalen en Europese colons.

Wat ook de beestachtige onderdrukking verklaart die aangewend werd tegen de vooruitstrevende krachten in Marokko die gekant zijn tegen het dictatoriale regiem van koning Hassan II, en die beschul-

(2) waarvan wij het belang reeds hebben aangetoond in aug. 1962.

digd werden van samenzwering met de Algerijnse regering tegen dit gebied.

En wat ook de verdrukingsmaatregelen verklaart die op dit moment tegen Algerijnse burgers worden genomen die op Marokkaanse bodem leven, die uitgeplunderd, in massa's naar Algerije gedreven worden, hetzelfde geldt voor het samentrekken van belangrijke troepen militairen van het Marokkaanse leger aan de Algerijns-Marokkaanse grenzen.

Achter deze handelingen is de hand van het Franse imperialisme en waarschijnlijk ook het Amerikaanse zichtbaar. Zodat op het zelfde moment dat de revolutionaire maatregelen zich versneld opvolgen in Algerije en het tijdstip dichterbij brengen dat het land de fundamentele structuur van een Arbeidersstaat zal hebben, verhaasten de reactie en het imperialisme hun voorbereidselen tot de oorlog in al haar vormen tegen de socialistische Algerijnse revolutie.

Onder deze omstandigheden zou een weigeren van steun en zelfs elk afwachten van de Europese linker-vleugel neerkomen op een werkelijk verraad.

Gelukkig komen de Arbeidersstaten, de U.S.S.R. aan het hoofd, de Algerijnse revolutie al te hulp.

Het Europese proletariaat meet op haar beurt haar solidariteit betonen als handelende klasse t.a.v. de arbeiders en boeren van het bevrijde Algerije die onstuitbaar op weg zijn naar het socialisme !

De Europese massa's moeten de misdadige hand ontwapenen van het imperialisme, dat zich opmaakt de zegevierende Algerijnse Revolutie te treffen.

Dat alle arbeidersorganisaties zonder onderscheid zo snel mogelijk een machtig éénheidsfront vormen voor de politieke, materiele en geestelijke verdediging van de Algerijnse revolutie.

Het uur voor de acties heeft geslagen, opdat de Eerste Socialistische Afrikaanse en Arabische Revolutie, in de onmiddellijke nabijheid van de centra van het Europese proletariaat, leve en zich verder ontwikkelde.

(1-10-1963)

Michel Pablo.

p.s. Tijdens de historische meeting die deze middag plaatsvond voor het Regeringsgebouw te Algiers, heeft Ben Bella de uitbreiding aangekondigd van de agrarische hervorming over het totaal van de gronden van de colons (2.700.000 ha) en het onder arbeidersbeheer stellen daarvan.

Er mag worden opgemerkt dat geen enkele Arbeidersstaat op dit moment een agrarische sector heeft van een dergelijke omvang, die onder democratisch zelfbestuur van de arbeiders staat. Op deze wijze is een beslissende etappe in de verandering van de structuur van het land voltooid. Het offensief van de reactie van het imperialisme, zoals in het geval met Cuba versnelt slechts de socialistische voortgang van de Revolutie !

=====(1-10-'63) . Michel Pablo.

"SOCIALISTISCHE OPPOSITIE" in ALGERIJE

Wij geven hier enige uitspraken weer (ontleend aan Révolution Africaine), die door het z.g. Front van Socialistische krachten bij monde van een van diens leiders Ait Ahmed gedaan zijn tegen een reporter van "Candide" een rechts-Gaullistisch blad. Tot op dit moment zijn de in het bovengenoemde blad geciteerde uitspraken van Ait Ahmed noch door deze, noch door enig ander leider van de Kabyllische opstandelingen tegengesproken. De nu volgende citaten spreken voor zichzelf.

In antwoord op de vraag welk soort democratie hij als beste zag voor Algerije antwoordde Ait Ahmed :

"Geen ander land in de wereld als het onze heeft zo geleden om een vijand te verslaan, die eveneens een broeder was. Waarom zouden wij dan andere landen moeten nadoen, die niet op ons lijken. Algerije is enig, economisch onderontwikkeld, maar een zich ontplooiend Oosters land, wat verwesterd was gedurende honderd dertig jaar. Haar onafhankelijkheidsoorlog is gevoerd op een verschrikkelijke wijze tegen een broederland. Vergeet niet dat de onafhankelijkheid de enige oplossing was, na de reeds lang geleden gefaalde integratie. Dat is Algerije. Daarom moet zij een eigen democratie scheppen die, als zij echt wil zijn, de revolutie niet zal verminken."

Over de relaties met Frankrijk zegt Ait Ahmed :

"Algerije moet politiek onafhankelijk zijn van Frankrijk, maar de akkoorden van Evian moeten geerbiedigd worden naar de geest en de letter. Ten eerste, omdat deze akkoorden goed zijn, ten tweede omdat een gegeven woord een heilig ding is. Omdat Ben Bella meeneed pleegde t.a.v. zichzelf is het regiem bankroet. Zijn oneerlijkheid bracht hem in een richting waarvoor geen weg terug is. Na het enthousiasme van het volk te hebben vernietigd na de onafhankelijkheid, was hij genoodzaakt, om zichzelf te handhaven zijn toevlucht te nemen tot demagogie. Toen heeft hij Frankrijk en zijn vrienden bedrogen. Hij kan de beloften die hij deed niet waarmaken, daardoor was hij genoodzaakt het politie-regiem op-nieuw in te stellen."

Over de nationalisering door Ben Bella doorgevoerd, zei Ait Ahmed :

"Algerije moet de revolutie volvoeren, maar de nationalisaties welke bepaald zijn in de Evian-akkoorden, moeten het resultaat zijn van openhartige en deugdelijke onderhandelingen met Frankrijk. We moeten ophouden met de eenzijdige maatregelen van het huidige regiem, omdat de nationalisaties tussen aanhalingstekens alleen maar roof zijn".

Uit "Paris-presse l'intransigent" van 8 oktober citeren wij de volgende uitspraak van Ait Ahmed:

"Ben Bella's vergissing was, te geloven dat hij de Oktoberrevolutie kon herhalen. Maar Algerije is geen Rusland. Wat hij wil is Stalinisme. Ik, ik ben voor het socialisme, maar in etappen en zonder

het land in werkloosheid te storten!

Commentaar:

Uit deze hutsplot van eens gelezen maar niet begrepen Marxistische literatuur en de geschiedenis van de revolutionaire strijd heeft deze "socialist" zich een revolutionaire woordenkraam eigen gemaakt, die echter ternauwernood het gezicht van het Franse imperialisme en neo-kolonialisme verhuult. Geen woord over de werkelijke democratie van de bestuurs-comités van de arbeiders en boeren, maar pleidooien voor "eerlijke" samenwerking met het "broederland" Frankrijk, dat zo broederlijk zeven lange jaren een niet te omschrijven terreur tegen alles en allen heeft gevoerd en waarvan de slachtoffers bij langē na nog niet, voor zover zij nog in leven zijn, zijn genezen.

Maar uit deze ellende is iets voortgekomen, dat lieden als Ait Ahmed met machteloosheid slaat en hen uiteindelijk opzij veegt, n.l. de politieke rijpwording in socialistische richting van een geheel volk, dat dag na dag leert, uit het verleden en heden, uit fouten die gemaakt zijn en gemaakt zullen worden, die onvermijdelijk zijn, omdat de opbouw van het socialisme in elk land met specifieke moeilijkheden te maken krijgt en zal krijgen.

De beste dienst die men het Socialisme in Algerije bewijzen kan is een konstruktieve kritiek en niet een aanwakkeren van separatistische tendenzen bij nationale minderheden, die één van de bovengenoemde moeilijkheden vormen bij de opbouw van een SOCIALISTISCH ALGERIJE.

Lucas Wessels.

De C.A.O.-onderhandelingen

Het "klimaat" is veranderd in Nederland! Na reeds 4,5 jaar geleden van de directe mede-verantwoordelijkheid voor de regeeringspolitiek, door de parlementaire vertegenwoordigers van de groot-kapitalistische belangen, te weten K.V.P., V.V.D., C.H.U. en A.R., te zijn verdrongen, wordt door de oplevende klassenstrijd, het voor de bureaucratie van de grote vakbewegingen verder bewijzen van "loyaliteit" ten opzichte van de "gesprekspartner", een zaak die direkt hun bestaan gaat bedreigen.

De organisaties van de arbeidersklasse zijn het resultaat en de weerspiegeling van het tempo en de dynamiek van de klassenstrijd gedurende een bepaalde periode. Dit van toepassing gebracht op de huidige situatie, zien we dat de grafische arbeiders thans organisatorische vormen ontwikkelen, die aan de controle van de vakbonds-burecratie gaan ontsnappen. Dit inzicht ligt in hoofdzaak ten grondslag aan de thans radicalere houding, die de voorzitters van de drie grote vakorganisaties N.V.V., K.A.B. en op een afstandje het C.N.V. innemen.

Wat is hun standpunt? Het komt er in hoofdzaak op neer dat de ondernemers (inclusief de regering) het hen mogelijk moeten maken, de greep op hun leden te herwinnen door concessies van hun kant. Op deze wijze kan de vakbonds-burocratie verder als sociale buffer blijven fungeren tussen in wezen twee onverzoenlijke kampen, kapitaal en arbeid. Geertsema, leider van de liberale fractie in de 2e kamer drukt dit als 't volgt uit: "We moeten de vakbeweging helpen haar oude stijl te herwinnen. Haar wegvallen zou een sociale chaos verporzaken" (NRC 15 okt.)

Wat voor concessies worden er van de zijde der vakbondsleidingen gevraagd? Nadat door de gevoerde acties, van de grafische - en metaalarbeiders vooral, eisen variërend van 20, 12, 10 tot 8% loonsverhoging gesteld waren, heeft de NVV-leiding, met Baart, voorzitter van A.N.M.B. - N.V.V. voorop, de 8% als uitgangspunt voor onderhandelingen genomen, daarbij uitlatingen als "forse" loonsverhogingen, 8 à 10% enz. stilzwijgend als demagogie hunnerzijds karakteriserend: het is de vakbondsleiding in de eerste plaats om "arbeidsrust" begonnen en het verdere ongestoorde genot van inkomsten, die zeker drie à vier maal de gemiddelde arbeidersinkomens overtreffen.

Naast het feit dat men dus het laagste percentage als uitgangspunt heeft genomen, is het stellen van een percentage-eis als zodanig fout.

De prijzen en kosten van levensonderhoud stijgen voor alle arbeiders in gelijke mate. Krijgt de een (als voorbeeld) 10% van 90 gulden en de ander 10% van 120, dan betekent dit, dat na een loonsverhoging, lonen die voordien f30,- en nu f33,- verschillen. Dat maakt het lot van de laagst betaalden dan nog moeilijker, stelt hen meer open voor demagogie (De Telegraaf) /sociale en ondergraaft verder de onderlinge solidariteit der arbeiders door deze "differentiatie" in de lonen, kortom: verdeel en heers!

Wat wij hier tegenover stellen is, hetzij een loonsverhoging van f15,- per week voor iedereen (geen procenten maar centen), of (percentage-eisen worden momenteel algemeen genoemd) een minimum-basisloon van f125,- netto, met daarboven de mogelijkheid van procentuele differentiering. Aan een gemiddeld arbeidersgezin van man, vrouw en twee kinderen moet een minimaal levenspeil gegarandeerd worden. Daarom is het verder nodig, een eenmaal veroverd minimumloon te beschermen tegen de inflatie, die ook in Nederland sinds '45 onafgebroken haar sluipend werk doet en het arbeidersinkomen voortdurend ondermijnt. Het blijkt b.v. uit de reeds plaats gevonden hebbende Metaal C.A.O.-vergaderingen, dat ook de vakbonds-burocratie met de gedachte speelt, de lonen aan de prijzen te koppelen, d.w.z. (de glijdende loonschaal in te voeren, ongetwijfeld met haar eigen motieven van "arbeidsrust" in het achterhoofd. Niettemin zou dit een geweldige stap vooruit zijn, daar hierdoor de ontmoedigende worsteling voor verhoging van lonen, die maar altijd achter de prijsstijgingen aankruipen, doorbroken wordt en de energie en

strijdbaarheid van de arbeiders aangewend kunnen worden, om het reële loon te verhogen en niet zoals tot dusver een cijfer zonder verband met de kosten van levensonderhoud.

Tevens wordt de uitkering der vergeten groepen hierdoor veilig gesteld, daar ouderdoms-, weduwen en wezen- en invaliditeitsuitkeringen gekoppeld zijn aan de z.g. "regelingslonen", d.w.z. de lonen, die rechtsgeldig vastgesteld zijn in de collectieve arbeidsovereenkomsten.

Tegenover een uitbreiding van de vakantie met twee dagen stellen wij een aaneengesloten vakantie van 3 weken, gezien het moordende tempo, waarin de moderne industrie-arbeider het gehele jaar moet werken.

De stakingen in de Amsterdamse- en Rotterdamse haven onderstrepen nog eens duidelijk, dat het verlangen naar een uitkering ineens een algemeen gevoelde behoefte is, zeker tegen de achtergrond van het bedrag der "2,7%".

Roemers in "Vrij Nederland" zegt thans "iedereen doet maar of hij die cijfertjes gelooft", van het Centraal Planburo dan. Dit was echter de basis van het bedrag, dat Roemers en consorten hun leden en kader dwongen te slikken verleden jaar.

De prijzen stijgen nu al, waarbij de rechtse Marijnen-regering het initiatief neemt, door de huurverhoging, zo vaak door Roemers bij andere gelegenheden verdedigd, als voorwaarde tot loonsverhoging te stellen. De verenigde vakbeweging N.V.V.-K.A.B. en C.N.V. maken hiertegen thans front. Het zal echter van de ontplooide kracht van de arbeidersklasse in de strijd afhangen of de bourgeoisie zich van haar plannen laat afbrengen, de Nederlandse arbeider als de "loon en prijschinezen van Europa" (Metaalkoerier 20 sept. 1963) te behandelen).

Kloos zei het wetenschappelijker op de N.V.V.-kadervergadering van 19 oktober in Den Haag: "De arbeidskracht is nog altijd koopwaar, en als een waar veel gevraagd wordt stijgt de prijs". Het is goed deze Marxistische stelling uit de mond van een vakbonds-burocraat op te tekenen, waarmee echter hun hele gewauwel der afgelopen jaren over de arbeider als "medewerker" in het bedrijf wel een voos luchtje krijgt. Belangrijker nog is de conclusie dat deze heren dus de afgelopen jaren voor niets anders gefungeerd hebben, dan als de leveranciers van goedkope arbeidskracht, waarmee hun maatschappelijke functie en hun nut voor de ondernemers wel onderstreept wordt.

Zal er een breuk in de Stichting van de Arbeid ontstaan ?

Zullen de klasselijnen weer scherp getrokken worden in Nederland ? Roemers zei op de reeds genoemde kadervergadering in het slot van zijn rede : " Als we hebben te kiezen tussen het goed functioneren van de Stichting van de Arbeid of die van de vakbeweging dan kiezen we het laatste ." Dit werd door veruit het sterkste applaus gevolgd.

Dat door de jarenlang volgehouden klasse-collaboratie in de Stichting van de Arbeid het bestaan van de vakbeweging zelf in gevaar komt gaat nu ook tot het kader van het N.V.V. doordringen. Het actie-program van N.V.V.- K.A.B. biedt hiertegen mogelijkheden in de richting van een grotere bundeling der Nederlandse arbeidersklasse, waarvan de historische zwakheid nog altijd is, wat zijn georganiseerd gedeelte (ongeveer 40%) betreft: het in moderne-katholieke en Christelijke bonden gescheiden zijn van elkaar. Ook hieraan kan de huidige situatie veel veranderen, mits dit door de voorhoede duidelijk wordt ingezien en er naar wordt gehandeld.

Het N.V.V. heroveren voor de arbeidersstrijd, haar bureaucratische leiding opstuwen en zo mogelijk vervangen door strijdbare arbeiders, betekent een definitieve slag toebrengen aan elke klasse-collaboratie en de weg naar een Eenheidsvakbeweging met de christelijke en katholieke arbeiders vrijmaken.

Dit op haar beurt kan de K.V.P., C.H.U. en A.R. partij doen kraken en het perspectief van een socialistische massabeweging op de dagorder stellen.

Wim Bakker.

0-0-0-0-0-0

DE AMERIKAANSE JEUGD

President Kennedy heeft op 30 september j.l. een commissie ingesteld die een onderzoek moet instellen naar het verschijnsel dat zoveel jongemannen wegens lichamelijke of geestelijke gebreken worden afgekeurd voor de militaire dienst.

Volgens de president waren in een bepaalde periode van 306.000 mannen er 151.000 afgekeurd. Ruim de helft hiervan achtte men geestelijk niet in staat de militaire leerstof binnen redelijke tijd in zich op te nemen.

(Reuter 30-9-63)

0-0-0-0-0-0

Inhoudsopgave:

- blz. 1 :De Nederlandse arbeiders kiezen de strijd door H. Rubens
blz. 3 :Aan Bella Achmadoelina door Jevgeni Jevtoesjenko
blz. 4 :CONCP(Conferentie van Nationalistische Organisaties der Portugese Koloniën
- blz. 5 :Het China-Soviet conflict door Michel Pablo
blz.11 :Verklaring van de Afrikaanse Commissie van de Vierde Internationale
blz.12 :Hugo Blanco richt zich tot het Peruaanse volk
blz.13 :China's economische betrekkingen met de Soviet-Unie door L.W.
blz.17 :Het zevende wereldcongres van de Vierde Internationale
blz.18 :Het compromis van de Stichting van de Arbeid
blz.19 :De onbekende Lenin door Maxim Gorki
blz.20 :Solidariteit met Cuba
blz.21 :De verdediging van de Algerijnse revolutie
blz.24 : "Socialistische" oppositie in Algerije door Lucas Wessels
blz.25 :De CAO-onderhandelingen door Wim Bakki
-

(Vervolg van Deze Maand :)

Dat ondervind het Amerikaanse imperialisme o.a. in Zuid-Vietnam, waar de agenten van de CIA (Amer. geheime dienst) met hun Vietnamese handlangers, de grootste moeite hadden zich van het al te compromitterende failliete Diem regiem te ontdoen (waarvan de leiders zonder bedankje na bewezen diensten aan het imperialisme werden vermoord). De nieuwe regering zal misschien een korte adempauze geven, doch niet meer dan een kort uitstel van executie. Tref-fend teken aan de "koloniale" wand is ook dat--naar aanleiding van de inter-Ame-rikaanse conferentie te Sao Paulo--b.v. de NRC en Het Vrije Volk elk op eigen ma-nier min of meer het faillissement van de "Alliantie van de vooruitgang" consta-teren. De "liberale" "verlichte adviseurs van Kennedy staan voor het wanhopige di-lemma: of stabiele dictaturen welwillend tegenover Amerikaanse investeringen en economische stagnatie, of burgerlijke "hervormers en een aantal nationalisaties (onder de druk der massa's uiteraard) en dus geen particuliere investeringen, zo stelt de NRC het min of meer.

Zo afbrekend als de Cubaanse en de hle koloniale revolutie voor het imperia-lisme is, zo stimulerend is zij voor de ontwikkeling en de destalinisatie van de arbeidersstaten, die met hun steun aan Algerije ook tijdens de Marokkaanse agres-sie een nieuwe stap in de goede richting deden (en van de "vreedzame coexistentie af. Een zekere verharding wordt ook geconstateerd ten opzichte van het imperia-lisme. Iets wat mede kan samenhangen met de neiging om tot een betere verstand houding met de Chinesen te komen (van de Soviet leiding uit). Ondanks de holheid van zeer vele Chinese argumenten, is de leiding van de Soviet-Unie toch onder een zekere linkse druk komen te staan, die de huidige tendens tot versterkte relaties met de koloniale revolutie alleen nog maar stimuleren kan. Van Chinese zijde werd het isolement ten opzichte van de hele rest van de wereld zo sterk gevoeld dat men wel tot toenadering moest komen. Vroeger of later zal China weer in de grote stroom van de ontwikkeling, van de destalinisatiedynamiek der andere socialistische landen worden opgenomen. Het inzicht zal geleidelijk moeten gaan dagen dat men met demagogie en stalinisme geen binnenlandse problemen oplost en geen koloniaal revolutionair proces in werkelijkheid steunt.

====++ +====